

A Fővárosi Ítéltábla az Újvári és Báji-Patay Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Báji-Patay Gergely ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - dr. Szabó Előd ügyvéd (fél címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. december 6. napján kelt 34.M/P.23.900/2013/94. számú ítélete ellen a felperes részéről 97. sorszám alatt, az alperes részéről 96. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben, a következők szerint változtatja meg:

- a felperest megillető 5.338.192 forint kártérítés összegét 7.038.192 (Hétmillió-harmincnolcezer-százkilencvenkettő) forintra felemeli azzal, hogy ezen összegből az alperes 30.000 (Harmincezer) forint után 2012. március 17-től a kifizetés napjáig, míg 518.330 forint helyett 2.188.330 (Kettőmillió-száznyolcvannolcezer-háromszázharminc) forint után - az elsőfokú bíróság által megállapított időponttól kezdődően - köteles megfizetni a törvényes mértékű késedelmi kamatot;
- a felperest lejárt gyógyszerjáradék címén megillető 62.500 forint kártérítés összegét 799.723 (Hétszázkilencvenkilencezer-hétszázhuszonhárom) forintra felemeli azzal, hogy ezen összeg után az alperes 2014. december 1. napjától tartozik a törvényes mértékű késedelmi kamatot megfizetni;
- a felperest gyógyszerköltség címén megillető járadék összegét havi 10.000 (Tízezer) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - a felperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget, míg - felhívásra - az állam javára 70.900 (Hetvenezer-kilencszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes ... napján, a ... által vezetett ... forgalmi rendszámú gépkocsi utasaként ..., a ... utca és a ... utca kereszteződésében balesetet szenvedett. A felperes a baleset következtében súlyos, életveszélyes sérüléseket - koponyaalapi törés, tüdőzúzódás, agyi bevérzések, vérömleny, I. nyakcsigolya és nyakszirtcsont ízületi nyúlvány törése, jobb láb nyílt, darabos, elmozdulással járó törése, agyrázkódás és zúzódások - szenvedett. A gépkocsi üzemben tartója az alperesnél érvényes kötelező gépjármű felelősségbiztosítással rendelkezett. A felperes 2011. december 17-től 2012. március 6-ig, majd 2012. június 6-12. között állt kórházi kezelés alatt, ahol családtagjai rendszeresen látogatták. A kórházi tartózkodást követően a ... lakásában lábadozott, ebben az időszakban szülei és testvére napi segítségére szorult a háztartási munkában; 2012 őszétől már csak a nehezebb háztartási munkákban van szüksége segítségre. A felperes munkaképessége a baleset következtében 30%-kal csökkent, sérült lába gyakran fáj, ezért rendszeresen fájdalomcsillapítókat szed, míg a törés utóhatásainak csökkentése érdekében orvosi javaslatra D-vitamint és kalcium készítményt fogyaszt.

Az alperes a pert megelőzően, 2012. május 31. napján 500.000 forint jogcím nélküli előleget, 2013. április 29-én további 178.288 forintot fizetett meg ápolás, gondozás, élelemfeljavítás, gyógyászati segédeszköz, gyógyszerköltség, háztartási kisegítő, közlekedési többletköltség, kórházi ruházat és telefon többletköltség címén.

A Fővárosi Törvényszék - a Fővárosi Ítéltábla 27.Pf.20.845/2015/8. számú határozatával helybenhagyott - 34.P.23.900/2013/39. számú közbenső ítéletével megállapította az alperes teljes kártérítő felelősségét a ... napján a felperest ért balesettel összefüggésben ért károkért.

A felperes pontosított keresetében az alperest 4.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, továbbá - kórházi ingóságok költsége, élelemfeljavítás költsége, roboráló készítmények költsége, vitaminok költsége, gyógyszerköltség, ápolás-gondozás költsége, rehabilitációs költség, háztartási kisegítő költsége, közlekedési költség, kísérő költsége, rezsi többletköltség, művelődési többletköltség, telefon többletköltség, látogatási költség és keresetveszteség címén - összesen 1.858.334 forint megfizetésére kérte kötelezni. Járadékgigényét vitaminok költsége címén - 2013. január 1. napjától - havi 5.000 forintban, gyógyszerköltség címén - 2012. szeptember 18. napjától - havi 10.000 forintban, rehabilitációs többletköltség címén - 2012. szeptember 1. napjától 2014. december 31. napjáig terjedő időre - havi 20.000 forintban, míg 2015. január 1. napjától havi 30.000 forintban, valamint háztartási kisegítő költsége címén - 2012. szeptember 18. napjától - havi 15.000 forintban határozta meg.

Az alperes érdemi ellenkérelme az általa nem vitatott kártérítési igényen túl a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 5.338.192 forint tőkét és ebből különböző részösszegek után, különböző időpontoktól járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, valamint 500.000 forint után ... napjától 2012. május 23. napjáig, míg 178.288 forint után ... napjától 2013. április 29. napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot. Kötelezte továbbá az alperest 1.074.970 forint tőkeösszeg és ebből különböző részösszegek után, különböző időpontoktól járó késedelmi kamat, illetőleg 2017. december 1. napjától 47.260 forint havi járadék felperes részére történő megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította; az alperest a felperes részére 652.975 forint perköltség megfizetésére, továbbá összesen 654.191 forint szakértői díj és 361.300 forint eljárási illeték viselésére kötelezte.

Az elsőfokú ítélet jogi indokolása szerint a közbenső ítéletre figyelemmel az alperes kártérítő felelősségének fennállta nem volt vitássá tehető, így az elsőfokú bíróság a kártérítés egyes tételeit vizsgálta, és azt - a fellebbezések szempontjából releváns kártételek vonatkozásában - a következők szerint ítélte meg.

A felperes roboráló készítmények költsége címén - 6 hónapos időszakra havi 5.000 forint figyelembevételével - 30.000 forint megtérítésére tartott igényt. Az alperes e kártérítési tétel jogosságát teljes mértékben vitatta. Az elsőfokú bíróság a szakértői véleményben foglaltakra

figyelemmel kifejtette, hogy amennyiben a felperes igazolja e készítmények tényleges igénybevételét, az alperes az ellenérték megtérítésére lett volna köteles, azonban miután a felperes a roboráló készítmények igénybevételével kapcsolatos bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget - ugyanis a csatolt gyógyszerári nyugták nem voltak alkalmasak e költség felmerülésének igazolására - a keresetet e vonatkozásban teljes egészében elutasította. Utalt arra is, hogy általános kártérítés alkalmazásának sem volt helye, tekintettel arra, hogy - a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - nemcsak a kár összege, hanem annak felmerülése sem volt megállapítható.

Gyógyszerköltség címén a felperes 2011. december 17-től 2012. szeptember 17-ig havi 20.000 forint, összesen - az alperesi teljesítésen felül - 174.723 forint, 2012. szeptember 18-tól pedig havi 10.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes a pert megelőzően 5.277 forintot ezen a címen megfizetett, és további 5.277 forint erejéig a követelést elismerte, ezt meghaladóan annak elutasítását kérte. Az elsőfokú bíróság a perben beszerzett aggálytalan szakértői vélemény alapján - amely megállapította, hogy a felperes a baleset után antibiotikum, non-szteroid gyulladáscsökkentő, vérrög képződést gátló készítmény, fájdalomcsillapító, jégzsely, kötszerek, fertőtlenítő oldatok használatára szorult, és jelenleg is fájdalomcsillapító és gyulladáscsökkentő szereket szed - elfogadta e készítmények szükségességét. Tekintettel azonban arra, hogy a felperes a megvásárolt gyógyszerek milyenségét, mennyiségét és a ténylegesen kifizetett árat nem bizonyította, az elsőfokú bíróság megalapozatlannak ítélte a gyógyszerköltségek tekintetében a járadék megállapítását. Utalt arra, hogy az OEP által vezetett nyilvántartás adatai sem támasztották alá részleteiben a felperes állításait, így pontos adatok hiányában havi 1.000 forintban állapította meg a felperest gyógyszerköltség címén megillető kártérítés összegét; így 2012. szeptember 18. napjától 2017. november 30. napjáig 62.500 (62,5 X 1.000) forintban állapította meg a lejárt járadék összegét, míg 2017. december 1. napjától ezen a címen havi 1.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest.

Rehabilitációs költség jogcímén a felperes 2012. június 8-tól 2014. december 31-ig havi 20.000 forintot, 2015. január 1-től havi 30.000 forintot igényelt. Az alperes az igazoltan igénybe vett szolgáltatások ellenértékét nem vitatta, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes keresetének jogalapját a szakértői vélemény annyiban támasztotta alá, hogy a felperes esetében fél évig gyógytorna, valamint folyamatosan masszázs, edzőterem, gyógyfürdő és úszás igénybevétele indokolt. A felperes által csatolt számlák és nyugták alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a baleset óta eltelt időszakban összesen

114.580 forint erejéig vett igénybe uszodai szolgáltatást és 403.750 forint költsége merült fel masszázs címén, míg gyógytornával kapcsolatos költséget - miután azt a társadalombiztosítás nyújtotta - nem igazolt. Az elsőfokú bíróság - utalva a káronszerzés tilalmára - kizárólag a felperes által számlákkal igazolt mértékben látta megállapíthatónak a felperes igényét, ezért az alperest összesen 518.330 forint rehabilitációs költség megfizetésére kötelezte. A jövőre nézve azonban - figyelemmel arra, hogy a felperes a csatolt számlákból kitűnően viszonylag nagy gyakorisággal veszi igénybe a rehabilitációs szolgáltatásokat - indokoltnak tartotta a járadék megállapítását, amelynek összegét a kereset szerinti havi 30.000 forintban határozta meg.

A felperes háztartási kisegítő költsége címén 2012. március 6-tól 2012. június 30-ig havi 30.000 forint, 2012. július 1-től 2012. szeptember 17-ig havi 25.000 forint, 2012. szeptember 18-tól a jövőre nézve havi 15.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes a háztartási kisegítő címén felmerült költséget 2012. május 17-től 2012. június 30-ig havi 15.000 forintban, 2012. július 1-től 2012. szeptember 15-ig havi 10.000 forintban, 2012. szeptember 15-től a jövőre nézve havi 5.000 forintban kérte megállapítani. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az nem volt vitás a felek között, hogy - a keresetben megjelölt időszakok szerint - kezdetben minden háztartási munka, később a közepesen nehéz és nehéz háztartási munkák, majd kizárólag a nehéz háztartási munkák tekintetében a felperes segítségre szorult és szorul. Az elsőfokú bíróság a felperes igényét az összecszerűség tekintetében is elfogadta, ezért az alperest - a kereset szerint és az alperesi 37.500 forintos teljesítésére figyelemmel - összesen 937.000 forint lejárt járadék, valamint 2017. december 1. napjától havi 15.000 forint járadék megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékét 6.021.195 forintban határozta meg. A felperes által csatolt megbízási szerződésben meghatározott 880.000 forint ügyvédi munkadíjat - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerint - mérsékelte, és az alperest a felperes részére - a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 81. § (2) bekezdése alapján - 500.000 forint plusz áfa összegű ügyvédi munkadíjból és a felperes által előlegezett 17.975 forint tanúdíjból álló, összesen 652.975 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Az alperest a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. §-a alapján kötelezte a le nem rótt 361.300 forint kereseti illeték és az állam által előlegezett 398.420 forint szakértői díj megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az alperes egyaránt fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a roboráló készítmények, a gyógyszerköltség, valamint a rehabilitációs költség címén a keresetének helyt adó döntés meghozatalát és a perköltség összegének a felemelését kérte. Álláspontja szerint a kártérítési tételek vonatkozásában az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, és helytelen jogi következtetést vont le. Érvelése szerint a roboráló készítmények havi rendszerességgel felmerülő használatát és vásárlását, a gyógyszerköltség felmerültének szükségességét és indokoltságát, illetőleg a rehabilitációs szolgáltatások igénybevételét nemcsak az aggálytalan orvosszakértői vélemény, hanem saját személyes előadása, a tanúk vallomása, illetőleg a rendelkezésére álló számlák és nyugták is megfelelően alátámasztották. A gyógyszerköltség kapcsán kifejtette, hogy az általa használt gyógyszerek többsége vény nélkül megvásárolható, nem szerepelnek az OEP által a vényköteles gyógyszerekről vezetett nyilvántartásban, így az OEP nyilvántartás nem szolgálhatott a ténylegesen felmerülő gyógyszerköltsége bizonyítására. A kórházi kezelést követően fájdalomcsillapítót (Algoflexet, Algopyrint, Advilt, Advil ultrát) szedett, ezen felül gyógyító kenőcsöket is használt; a keresetben gyógyszerköltség címén megjelölt összeg kompenzálja ténylegesen a baleseti sérülések okozta többletköltségét. A rehabilitációs költséggel összefüggésben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság helytelen következtetésre jutott, amikor kizárólag a számlákkal igazolt költségeket találta az alperesre átháríthatónak. Valamennyi fellebbezéssel érintett kártétel kapcsán hangsúlyozta: nem várható el, hogy minden egyes költségről a blokkot, illetőleg a számlát megőrizze. A perköltség összegét a csatolt megbízási szerződés alapján 880.000 forintban kérte meghatározni. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a perköltség mérséklésére vonatkozó döntését nem indokolta. Kiemelte: jogi képviselője a tárgyalásokon megjelent, azokra felkészült, rendszeresen készített beadványokat, a szakértői véleményre és az alperesi beadványokra nyilatkozatot tett, erre tekintettel az összesen felmerült 44 óra figyelembevételével az ügyvédi munkadíj 880.000 forint plusz áfa összegben való megállapítása indokolt.

Az alperes fellebbezése a háztartási kisegítő költsége címén megítélt lejárt járadék 500.000 forintra történő leszállítására, valamint a rehabilitációs járadék összegének 7.850 forintra, míg a háztartási kisegítő címén megítélt járadék 8.000 forintra történő leszállítására irányult. Nem vitatta, hogy a felperes 2012. szeptember 17-e óta a nehéz fizikai munkák terén segítségre szorul, azonban a felperes előadása szerint édesanyja kb. napi egy órát segít neki a bevásárlásban és a háztartásban, ezek azonban nem tartoznak a nehéz fizikai munkák körébe, nyilvánvaló ugyanis, hogy - az életkorára és nemére tekintettel - a kifejezetten nehéz fizikai munkákat nem a felperes édesanyja

látja el. A felperes édesanyjának napi egy órás közreműködése nem jelenti azt, hogy a felperes minden nap, napi egy órában mások segítségére szorul. A Pf.21.397/2015/9. és a Pf.21.127/2014/4. számú határozatokra utalással hangsúlyozta, hogy a felperes által nevesített nehéz fizikai munkák (felmosás, bútorok mozgatása) csak alkalmasszerűen, több hetente vagy havonta merülnek fel, ezért az elsőfokú bíróság által megállapított havi 15.000 forint indokolatlanul magas. A rehabilitációs járadékkal összefüggésben kiemelte: az elsőfokú bíróság - a számlákkal igazolt mértékű - 518.300 forint lejárt járadék megfizetésére kötelezte; ez az összeg figyelemmel a kórházi elbocsátástól az ítélet meghozataláig eltelt 66 hónapra, havi 7.850 forintnak felel meg. Erre tekintettel álláspontja szerint a jövőre nézve sem illeti meg magasabb összegű járadék a felperest.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének - a saját fellebbezésében foglaltakon túl - helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésével nem érintett vagyoni kártérítés és járadék összegének meghatározása során figyelemmel volt a bírósági gyakorlatra, az általa elszenvedett testi és lelki sérülésekre, valamint a baleset következményeire és a sérelem mértékére, ezért azok mértéke nem tekinthető eltúlzottnak. Az alperes álláspontjával szemben kiemelte: miután a nehéz háztartási munkák tekintetében - az alperes által sem vitatottan - segítségre szorul, kora és neme ellenére is kénytelen igénybe venni az édesanyja segítségét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében - ugyancsak a saját fellebbezésében írtakon túl - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. A roboráló készítmények kapcsán arra utalt, miután a szakvélemény sem támasztotta alá, hogy a felperes által használt étrend-kiegészítők jótékony hatással rendelkeznenek, ezt az igényt az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el. Álláspontja szerint helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a roboráló készítmények, a gyógyszerköltség és a rehabilitációs költség címén felmerült kiadásait nem igazolta.

A felperes fellebbezése túlnyomórészt megalapozott, az alperes fellebbezése megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmek korlátai között bírálta felül [régi Pp. 253. § (3) bekezdés], és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, az elsőfokú bíróság érdemi döntésével azonban a roboráló készítmények, a gyógyszerek, valamint a rehabilitáció többletköltsége tekintetében nem mindenben értett egyet.

Szakértői véleménnyel alátámasztott tény, hogy a felperes a baleset következtében indokoltan vette igénybe azokat a roboráló készítményeket, gyógyszereket, valamint rehabilitációs szolgáltatásokat, amelyek többletköltségének megtérítésére kérte az alperes kötelezését. A felperes fellebbezési hivatkozásával kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla kiemeli: a hosszú időszakon keresztül és rendszeresen felmerülő többletköltségek megtérítésére irányuló kártérítési igény természetéből eredően valóban nem várható el a felperestől, hogy minden vásárlásról számlát mutasson fel. Az elsőfokú bíróság megállapításával szemben a bizonyítási eljárás során felmerült, a felperes személyes előadását alátámasztó bizonyítékok - a kirendelt orvosszakértő, a felperes édesapjának és testvérének tanúvallomása - egybevetett értékelésével [régi Pp. 206. § (1) bekezdés] az a következtetés vonható le, hogy a keresetben ezeken a címeken érvényesített követelések összege a más hasonló perekben kialakult gyakorlat figyelembevételével sem tekinthető eltúlzottnak.

A Fővárosi Ítéltábla minderre tekintettel a roboráló készítmények többletköltsége címén 30.000 forint és annak a középarányos időponttól - 2012. március 17. - számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest. A rehabilitáció költsége címén a felperest megillető 518.330 forintot - 2012. június 8-tól 2014. december 31-ig terjedő 31 hónapra havi 20.000 forint, míg 2015. január 1-jétől 2017. november 30-ig terjedő 35 hónapra havi 30.000 forint figyelembevételével - 2.188.330 forintra emelte fel. A gyógyszerek költsége címén a 2011. december 17-étől 2012. szeptember 17-éig terjedő 9 hónapos időszakra havi 20.000 forint figyelembevételével mindösszesen - az 5.277 forint összegű alperesi teljesítést levonva - 174.723 forinttal, míg a 2012. szeptember 18-tól 2017. november 30-ig terjedő 62,5 hónapra - az elsőfokú bíróság által megítélt havi 1.000 forint helyett - havi 10.000 forint figyelembevételével 625.000 forintra - mindösszesen 799.723 forintra - emelte fel az alperes marasztalásának összegét azzal, hogy a középarányos kamatfizetés kezdő időpontja 2014. december 1. napjára módosult.

A felperes fellebbezése ugyanakkor nem foghatott helyt az ügyvédi munkadíj összecszerűségét illetően. A felperes jogi képviselője által csatolt megbízási szerződés szerinti ügyvédi munkadíj összecszerűsége ugyanis nem köti az elsőfokú bíróságot, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése értelmében az (1) bekezdés alapján felszámított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság döntését indokolni köteles. Az elsőfokú bíróság a felperes fellebbezésében kifejtett álláspontjával szemben indokolta döntését, úgy ítélte meg - helyesen -, hogy a pertárgy értékéhez és az ügy bonyolultságához képest a felperesi

jogi képviselő egyébként alaposnak elismert előkészítő munkájával 500.000 forint plusz áfa összegű ügyvédi munkadíj áll arányban.

Az előzőekben kifejtettekből már következik, hogy az alperesnek a rehabilitációs járadék összegszerűségét érintő fellebbezése sem lehetett megalapozott, és nem alapos a háztartási kisegítő többletköltsége címén megítélt vagyoni kártérítést támadó fellebbezési kérelme sem. Nem vitás szakmai tény, hogy a felperes 2012. március 6. és 2012. június 30. között minden, ezt követően 2012. szeptember 17-éig a közepesen nehéz és nehéz, majd azóta a nehéz háztartási munkák elvégzésében szorul kisegítő igénybevételére. A háztartási kisegítés többletköltsége átháríthatóságának jogalapja kapcsán a Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza: következetes a bírói gyakorlat abban, hogy a károkozó köteles viselni a károsult érdekében végzett azon tevékenységek ellenértékét, amelyet az adott esetben a hozzátartozók ingyenesen nyújtanak, ugyanis ez a körülmény nem jelentheti azt, hogy e körben a károkozó mentesíthető a kártérítési kötelezettség alól. A károkozó felelőssége nem csökken azáltal, hogy e tevékenységeket részben vagy egészben a kárkötelmen kívül álló személy a károsult számára szívésségből teljesíti. A baleset idején hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 355. § (1) bekezdése a kárért felelős személy kötelezettségévé teszi az eredeti állapot helyreállítását, ha pedig az nem lehetséges vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, a károsult vagyoni és nem vagyoni kárainak a megtérítését. A Kúria által irányított joggyakorlat szerint: ha a károkozó bármely okból nem tesz eleget a károsodás bekövetkezésekor a kártérítési kötelezettségének, késedelme őt akkor sem mentesíti e kötelezettsége teljesítése alól, ha azt vele jogviszonyban nem álló személyek a károsult számára ingyenesen megelőlegezték. A kárpótlás harmadik személyek általi megelőlegezésének a ténye nem teremt kötelmet a károkozó és a harmadik személy között, következésképp a károkozónak ilyen esetben nem az általában bárkinek okozott károkért kell helytállnia, és a károkat nem az érintett harmadik személyeknek kell megtérítenie. A harmadik személyek által a károsultnak nyújtott segítség kívül áll a károkozó kárfelelősségének a beállásán és annak mértékén is, nincs jelentősége a kárkötelmen. Az abból fakadó jogvitát úgy kell elbírálni, mintha ezekre az ingyenes segítségnyújtásokra sor sem került volna, mert a károkozó felelőssége az okozott kár erejéig fennáll mindaddig, amíg az abból fakadó kötelezettségét ő vagy kifejezetten e kötelezettség teljesítését helyette vállaló, illetőleg valamilyen (pl. szerződés) jogviszony alapján helyette köteles személy nem teljesíti (Kúria Pfv. III. 22.383/2016/5. számú ítélet).

Az alperes kárfelelőssége nem vitásan beállt, míg annak mértékét az elsőfokú bíróság a háztartási

kisegítés kapcsán helytállóan határozta meg, az egyes időszakokra megítélt havi 30.000 forint, 25.000 forint, majd 15.000 forint járadék valamennyi, majd a közepesen nehéz és nehéz, ezt követően pedig a nehéz háztartási munkák elvégzése költségének ellentételezésére a más hasonló perekben kialakult gyakorlat figyelembevételével sem tekinthető eltúlzottnak, annak leszállítására a Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezésében kifejtett indokok alapján sem látott lehetőséget.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a régi Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, míg az ezt meghaladó rendelkezések tekintetében azt helybenhagyta.

A felperes fellebbezése túlnyomó részben eredményre vezetett, ezért az alperes - tekintetbe véve a sikertelen fellebbezését is - köteles a másodfokú eljárásban is irányadó régi Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperes részére jogi képviselete ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

Az Itv. 62. § (1) bekezdés b) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési eljárási illetéket a fellebbezési eljárásban pereszes alperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 15. § (1) és (3) bekezdései alapján köteles megfizetni az államnak.

Budapest, 2018. május 25.

. Sággy Mária
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla
bíró